

Совина пошта

Гаррі Поттер був дуже незвичайний хлопець. По-перше, він ненавидів літні канікули. По-друге, справді хотів виконувати домашні завдання, однак мусив робити це потай уночі. До того ж — так скла-лося — він був чарівником.

Була вже майже північ, а він лежав у ліжку на животі, тримаючи ліхтарик. Над головою він спорудив собі невеличке шатерце з ковдр, а подушка підпирала велику книжку в шкіряній оправі — «Історію магії» Батільди Бегшот. Гаррі водив по сторінці орлиним пером і, насуплюючи брови, підшукував матеріал для реферату «Недоцільність спалювання відьом у XIV столітті».

Перо завмерло на початку абзацу. Гаррі поправив круглі окуляри, наблизив ліхтарика до книжки і прочитав:

Далекі від магії люди (більше відомі як маґли) за часів середньовіччя боялися магії і не розумілися на ній. Випадки, коли вони ловили й спалювали справжню відьму або чаклуна, були украй рідкісні й не мали серйозних наслідків. Чаклун чи відьма застосовували елементарне закляття «Вогнеморозко», після чого вдавали, що кричать від болю, хоч насправді отримували насолоду від приємного лоскоту багаття. Скажімо, Венделіні Химерній так подобалося горіти, що вона дозволила впіймати себе в різних подобах, як мінімум, сорок сім разів.

Гаррі затиснув перо зубами й дістав з-під подушки чорнильницю і сувій пергаменту. Повільно й дуже обережно відкрутив закрутку, вмочив перо в чорнило й почав писати. Періодично прислухався, чи не тюпає

хтось із Дурслів до туалету. Якби вони почули скрипіння пера, довелося б йому решту літа провести в комірчині під сходами.

Гаррі тому й не любив літніх канікул, що мусив жити з родиною Дурслів у будинку номер чотири на вуличці Привіт-драйв. Дядько Вернон, тітка Петунія та їхній син Дадлі були його єдиними живими родичами. Вони були магли і ставилися до чарів по-середньовічному. В будинку Дурслів ніколи не згадували покійних Гарріних батьків-чарівників. Тітка Петунія і дядько Вернон уже багато років керувалися принципом: що гірше вони ставитимуться до Гаррі, то скоріше виб'ють йому з голови усі ті чари. Проте, на їхню превелику лють, вони так нічого цим і не домоглися, і минулі два роки жили в постійному страхі, що хтось довідається, що Гаррі навчається в Гогвортській школі чарів та чаклунства. На самому початку літніх канікул вони відібрали в Гаррі його книжки замовлянь, чарівну паличку, казан і мітлу, і заборонили йому спілкуватися з сусідами — це все, що вони могли зробити.

Найбільше Гаррі турбувало те, що він не мав доступу до своїх підручників, адже гогвортські вчителі дали на літо чимало домашніх завдань. Наприклад, найскладніший реферат про зморщувальне зілля Гаррі мав написати для найнеулюбленішого вчителя — професора Снейпа. О, як зрадив би Снейп, якби отримав привід покарати Гаррі на цілий місяць! Тому вже на початку канікул Гаррі скористався з першої-ліпшої нагоди...

Коли дядько Вернон, тітка Петунія і Дадлі вийшли на подвір'я позахоплюватися новою машиною (вони розхвалювали її дуже голосно — щоб усі почули), Гаррі прокрався до комірчини під сходами, відімкнув її, схопив кілька підручників і сховав у своїй кімнатці.

Якщо не залишати на простирадлах чорнильних плям, Дурслі й не дізнаються, що він ночами студіює магію.

Гаррі намагався не дратувати тітку й дядька, які й так були на нього злі, адже позавчора йому подзвонив його друг — чарівник.

Рон Візлі, найкращий приятель Гаррі у Гогвортсі, походив з родини справжніх чарівників. А це означало, що він знав багато невідомих для Гаррі штук, однак ще ніколи доти не розмовляв по телефону. І треба ж трапитися такій халепі — слухавку взяв дядько Вернон.

— Вернон Дурслі слухає.

Гаррі, який саме був поруч, завмер, почувши Ронів голос:

— АЛЛО? АЛЛО? ВИ МЕНЕ ЧУЄТЕ? Я... ХОЧУ.. ПОГОВОРТИ... З ГАРРІ... ПОТТЕРОМ!

Рон так голосно кричав, що дядько Вернон аж підскочив і відхилив слухавку далі від вуха, дивлячись на неї люто й занепокоєно.

— ХТО ЦЕ? — заревів він у відповідь. — ХТО ТИ ТАКИЙ?

— РОН... ВІЗЛІ! — репетував Рон, мовби вони з дядьком Верноном стояли на протилежних кінцях футбольного поля. — Я... ШКІЛЬНИЙ... ТОВАРИШ... ГАРРІ...

Маленькі очиці дядька Вернона зиркнули на заляклого Гаррі.

— ТУТ НЕМАЄ ГАРРІ ПОТТЕРА! — гримнув він, тримаючи слухавку на відстані руки, ніби боявся, що вона вибухне. — Я НЕ ЗНАЮ, ПРО ЯКУ ШКОЛУ ТИ КАЖЕШ! БІЛЬШЕ СЮДИ НЕ ДЗВОНІ! НЕ ТУРБУЙ МОЄЇ РОДИНИ!

І він кинув слухавку так, наче то був отруйний павук.

Після цього зчинилася жахлива сварка.

— ЯК ТИ ПОСМІВ ДАВАТИ НАШ ТЕЛЕФОН ТАКИМ ЛЮДЯМ... ТАКИМ... ЯК ТИ! — ревів дядько Вернон, бризкаючи слиною на Гаррі.

Рон, мабуть, зрозумів, що накликав біду, бо більше не дзвонив. Ще одна добра Гарріна приятелька з Гогвортсу, Герміона Грейнджер, також не озивалася. Гаррі підозрював, що Рон попередив її про можливі наслідки дзвінків. А жаль, бо Герміона була найрозумніша з усіх його однокласників. Її батьки були маґли, і вона чудово вміла користуватися телефоном: їй, мабуть, стало б глузду не згадувати про Гогвортс.

Отже, Гаррі п'ять довгих тижнів не мав жодної вісточки від друзів, і видавалося, що це літо буде таким самим поганим, як і торішнє. Хоч одна маленька зміна таки відбулася: Гаррі дозволили ночами випускати надвір його сову Гедвіґу. Щоправда, він мусив дати слово не посилати з нею листів. Дядько Вернон пішов на цю поступку через галас, який зчиняла Гедвіґа, коли цілий день сиділа в клітці.

Гаррі дописав розділ про Венделіну Химерну і знову прислухався. Тишу в наповненому темрявою будинку порушувало хіба що віддалене чи то рохкання, чи хропіння його тілистого двоюрідного брата Дадлі. Мабуть, вже дуже пізно. Очі аж пекли від втоми. Краще дописати реферат наступної ночі...

Гаррі закрутив чорнильницю, дістав з-під ліжка стару наволочку, запхнув туди ліхтарик, «Історію маґії», реферат, перо та чорнило, і заховав те все під незакріплену паркетину під ліжком. Тоді встав, потягся і глянув на будильник, циферблат якого світився на тумбочці біля ліжка.

Була перша ночі. Гаррі відчув у грудях дивну млість. Він забув, що рівно годину тому йому виповнилося тринадцять років.

Ще одна незвичайність Гаррі полягала в тому, що він майже не згадував про свої дні народження. За все своє життя він не отримав жодної вітальної листівки. Дурслі завжди забували про цю дату, тож і зараз він ні на що не сподівався.

Гаррі пройшовся темною кімнатою біля порожньої клітки Гедвіги і підійшов до відчиненого вікна. Сперся на підвіконня — свіже нічне повітря приємно холодило обличчя після кількогадинної задухи під ковдрою. Гедвіга не поверталася вже другу ніч. Гаррі за неї не хвилювався, — сова й раніше надовго пропадала, — проте мав надію, що вона скоро повернеться. Сова була єдина жива істота в цьому будинку, яку не тіпало при зустрічі з ним.

Гаррі підріс цього року на кілька сантиметрів, хоча й далі залишався маленьким і худорлявим. Його чорне, як смола, волосся стирчало, як завжди, хоч би що він з ним робив. Очі за окулярами були ясно-зелені, а на чолі виразно виднівся крізь волосся тоненький, схожий на блискавку шрам.

Серед усього незвичайного, чим вирізнявся Гаррі, цей шрам був найдивовижніший. То не була, як запевняли його десять років Дурслі, пам'ятка про автокатастрофу, в якій загинули його батьки, бо Лілі та Джеймс Поттери не загинули в автомобільній катастрофі: їх замордував найстрашніший чорний чаклун останнього століття Лорд Волдеморт. Гаррі вийшов з тієї сутички тільки зі шрамом на чолі, бо Волдемортове закляття не лише не вбило його, а й відрикошетило на власного господаря. Волдеморт утік звідти ледь живий...

Проте Гаррі довелося знову зіткнутися з ним у Гогвортсі. Вдивляючись у ніч за вікном, Гаррі пригадав останню їхню зустріч і мусив визнати, що йому неймовірно пощастило: він усе ж дожив до тринадцятого

дня народження. Гаррі вдивлявся у зоряне небо, намагаючись углядіти Гедвіґу, що, можливо, летить додому, несучи в дзьобі мишку й чекаючи похвали. Його погляд ковзнув понад дахами, і минуло кілька секунд, доки він нарешті усвідомив побачене.

На тлі золотистого місяця дедалі більшав силует якоїсь химерно скособоченої істоти, що летіла просто на Гаррі. Він непорушно спостерігав, як вона знижується. На якусь мить навіть завагався, чи не зачинити вікно, та коли чудернацьке створіння промайнуло над одним з ліхтарів вулички Привіт-драйв, Гаррі збагнув, що то таке, і відскочив убік.

У вікно залетіли три сови, дві з яких підтримували третю, здавалося, непритомну. Вони м'яко гупнулися на ліжко, а середня сова, велика й сіра, перекинулася на спину, неначе мертва. До її лап був прив'язаний великий пакунок.

Гаррі одразу впізнав непритомну сову — то була Ерола, родинна птаха Візлів. Гаррі кинувся до ліжка, розв'язав мотузки довкола Еролиних лап, узяв пакунок, а саму Еролу переніс у Гедвіжину клітку. Ерола розплющила затуманене око, вдячно ухнула й почала пити воду.

Гаррі обернувся до інших сов. Одна з них, велика біла полярна сова, була не хто інша, як його Гедвіґа. Вона теж принесла чималий пакунок і видавалася вельми самовдоволеною. Коли Гаррі звільнив її від тягаря, Гедвіґа приязно ущипнула його дзьобом і перелетіла через усю кімнату до Ероли.

Третю — розкішну сіру сову — Гаррі не впізнав, але відразу збагнув, звідки вона прилетіла, бо на додачу до ще одного пакунка вона принесла листа з печаткою Гогвортсу. Коли Гаррі забрав у неї пошту, сова гордовито настовбурчила пір'я, розправила крила й шугнула в ніч.